

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی:

آریستووولوس ده خریستیدیس

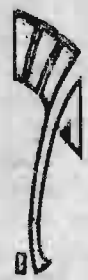
اداره خانه سی:

غلطه بچشبهه بازاری صاعچیلر خانه ده ۱۶

'Ατ' Όλα

Τὸ σύμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

'Επ' εδκαιρία τοῦ νέου ἔτους

τὸ 'Ατ' Όλα

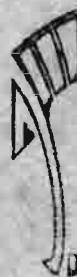
ἀπευθύνει πρὸς ὅλους

τοὺς ἀναγνώστας καὶ φίλους του

τὰς καλλιτέρας εὐχὰς του.

1
9
1
7

1
9
1
7

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΒΕΛΤΙΩΣΙΣ

Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τῆς Πρωτοχρο-
νιας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἕνα σταθμὸν καὶ μίαν
ἀφειτηρίαν, τὰς σκέψεις μας, τοὺς διαλογι-
σμούς, τὰς φροντίδας μας, εἶναι καλὸν καὶ
φρόνιμον, ὅπως ἐπασχολήσῃ ἡ ἠθικὴ βελτίω-
σις ἡμῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν, ὡς διευθύνο-
μεν ἢ εἰς τὰς ὁποίας ἀνήκομεν.

Ἐν ἔτος !

Ἐκαστος, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τῆς χρο-
νικῆς ταύτης περιόδου καὶ ἐπὶ τῇ ἐνάρξει μιᾶς
νέας, πρῶτον μὲν ἐπισκοπεῖ τὸ παρελθόν,
ἐπειτα δέ, διὰ τῆς φαντασίας, ἀναπλάττει τὸ
μέλλον, τὸ ὁποῖον ποθεῖ καλλίτερον, ὠραιό-
τερον, πλουσιώτερον δι' αὐτόν.

Ὁ ἔμπορος ὄνειρεύεται ἐπέκτασιν τῆς δρᾶ-
σεώς του, ὁ βιομήχανος αὐξήσιν τοῦ κύκλου
τῶν ἐργασιῶν του, ὁ ἐπιστήμων περισσοτέραν
δόξαν καὶ ὁ ἐργάτης περισσοτέραν ἀνεσίαν.

Ἄλλ' ὅλοι αὐτοὶ οἱ πόθοι ἀνάγονται εἰς
τὴν ὕλικὴν τοῦ ἀνθρώπου ὑπόστασιν, ἀπευ-
θύνονται πρὸς τὸ σῶμά του. Ὅλη αὐτὴ ἡ
ποθουμένη βελτίωσις ἀφορᾷ τὴν ὕλικὴν εὐ-
μάρειαν, ἣτις δὲν εἶναι πάντοτε συμφυῆς
πρὸς τὴν ἠθικὴν, τὴν καθ' αὐτὸ ἀληθῆ βελ-
τίωσιν. Πρέπει ὅμως τὴν ἠθικὴν ταύτην βελ-
τίωσιν νὰ παρορῶμεν τόσον οἰκτρῶς καὶ ταύ-
την νὰ περιδᾶλλωμεν διὰ τῆς ἀκηδίας μας ;

Ἡ ὕλικὴ εὐμάρεια, ὁ πλοῦτος καὶ ἡ δόξα
ἀκόμη, οὐδεμίαν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχουν σχέ-
σιν καὶ συνάφειαν πρὸς τὴν ἠθικὴν ἀξίαν
τῶν ἀτόμων καὶ τῶν οἰκογενειῶν. Εἶναι δὲ
δυνατὸν νὰ συνυπάρχωσι τὰ μᾶλλον ἀντίθετα
τῶν ἄκρων. Ἄλλ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον συνιστᾷ
τὸν ἀνθρώπον, ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ
τὴν ὄντοτήτά του, οὔτε ὁ πλοῦτος, οὔτε ἡ
χλιδὴ εἶναι, ἀλλ' ἡ ἠθικὴ αὐτοῦ ἀξία.

Χάριν τῆς ἠθικῆς ταύτης ἀξίας ἐπικαλοῦ-
μαι τὴν σήμερον μερικὰς, τὰς ὑγιεστέρας
τῶν φροντίδων σας. Ἡ ἠθικὴ βελτίωσις τῶν
ἀτόμων καὶ τῶν οἰκογενειῶν ὡς ἀποτελεῖ τὸ
σπουδαιότερον τῶν μελημάτων. Ἐπὶ τοῦ ἠθι-
κοῦ στηρίζονται τὰ άτομα καὶ ἐπ' αὐτοῦ
οἰκοδομοῦνται οἱ ἄρραγεις καὶ ἀκλόνητοι
οἰκοί. Οἰκογενεῖαι ἀνευ ἠθικῶν ἀρχῶν, προ-
ῶρισται νὰ καταπέσωσι ταχύτατα ὑπὸ τὸ
γενικὸν ὄνειδος, ἐνῶ, ὅσαι ἐπὶ τοιούτων θε-
μελίων ἐπαγιώθησαν, δὲν φοβοῦνται τὰς θυέλ-
λας καὶ τὰς καταγιγῆδας.

Ἐν τούτοις, οὐδέποτε εἶναι ἀργὰ διὰ τὴν
ἠθικὴν ταύτην βελτίωσιν, καὶ ἡ Πρωτοχρο-
νια, ὡς ἀφειτηρία μιᾶς νέας χρονικῆς περιό-
δου, παρέχει τὴν εὐκαιρίαν παρομοίας μερί-
μνης. Ἡ τελειότης — κατὰ τὸ λόγιον τοῦ
Χριστοῦ — ἀποτελεῖ τὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς μας
καὶ βεβαίως πρὸς τὴν ἠθικὴν ταύτην τελειό-
τητα πρέπει νὰ τεινώμεν. Αὐτὸ δὲν μᾶς τὸ
ἐπιβάλλει μόνον ἡ θρησκεία, ἀλλὰ καὶ τὸ
συμφέρον ἡμῶν ὡς ἀτόμων καὶ ὡς ὁλόκληροι.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΚΟΜΗ !

Ὅταν οἱ δύο δεῖκται συναντηθῶσι, κατὰ τὰ
ἱστορικὰ μεσάνυκτα τῆς Πρωτοχρονίας, διὰ τ' ἀρ-
χίσωσι τὴν καταμέτρησιν μιᾶς νέας περιόδου τῆς
ζωῆς, ὅλαι αἱ καρδίαι καὶ αἱ ψυχαί, στρεφόμεναι
πρὸς τὸ ἄπειρον, πρὸς τοὺς ἀγνώστους κόσμους
τοῦ μέλλοντος, ζητοῦσι περισσοτέραν χαρὰν, περισ-
σοτέραν εὐδαιμονίαν.

Αἱ χεῖρες εἶναι τεταμέναι πρὸς τὰ ἔμπροσ, ἀπλω-
μέναι, διὰ νὰ δράξωσιν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸ
παραλθὸν δὲν συνελήφθη: τὴν εὐτυχίαν, τὴν
ὁποῖαν δὲν κατώρθωσαν νὰ συναντήσωσιν εἰσέτι.
Καὶ τότε ὅλοι: νέοι, γέροντες, ἄνδρες, γυναῖκες,
παιδιά, παρουσιάζουν τὸ θέαμα τῶν μικρῶν, τὰ
ὁποία εἰς τὸ τραπέζι, ὅταν ἡ μητέρα μοιράζῃ τὸ
γλύκυσμα ἢ τὸ ὀπωρικόν, φωνάζουν μὲ ἐπιμονήν,
μὲ παράπονον :

— Μητέρα, κι' ἄλλο ἀκόμη ! κι' ἄλλο ἀκόμη !

Τὰ ἔτη εἴμπορεῖ νὰ ἐξέβαψαν τὰ μαῦρα ἢ τὰ
ξανθὰ μαλλιά μας, ἡ ἡλικία ἐπλαισίωσεν ἴσως τὴν
μορφὴν μας μὲ ρυτίδας προδοτικὰς, τὸ πνεῦμά μας
πολύ πιθανὸν νὰ εἶναι κατάφορτον ἀπὸ γνώσεις
καὶ ἡ ψυχὴ μας ἀπὸ τὴν πείραν τῆς ζωῆς ἐν τού-
τοις, παρ' ὅλα ταῦτα, δὲν ἠλλάξαμεν καθόλου,
ἐμμένοντες διαρκῶς τὰ παιδιὰ τῆς προχθῆς καὶ
διαρκῶς φωνάζομεν ἀπὸ τὴν Μοῖραν — τὴν μη-
τέρα τῆς ἄλλοτε — :

— Κι' ἄλλο ἀκόμη ! κι' ἄλλο ἀκόμη !

Ἡ φωνὴ αὐτὴ εἶναι διαρκῆς, τὸ παράπονον
τοῦτο εἶναι συνεχές, ἀλλ' ὑψοῦται εἰς τὸν ἀνώτε-
ρον τόνον του, λαμβάνει τὴν ἰσχυροτέραν του ἔν-
τασιν κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν, τὴν κυρίως ἡμέραν
τῶν εὐχῶν καὶ τῶν πόθων : τὴν Πρωτοχρονίαν.

Καὶ ἡ Μοῖρα — ἡ μεγάλη αὐτὴ καὶ στοργικὴ
μητέρα ὅλων — μεριδᾷ περιλύπως εἰς τὴν φωνὴν
μας αὐτὴν τὴν ὁμόθυμον, ὡσὺν νὰ μᾶς λέγῃ :

— Παιδιά, δὲν ξεύρετε τί γυρεύετε ἢ εὐτυχία
δὲν συνίσταται εἰς τὸ ποσὸν τοῦ δώρου, ἀλλ' εἰς
τὸ βάθος του, ὅπως καὶ ἡ ἀπολαυστικότης τοῦ
γλυκύσματος δὲν συγκρίνεται εἰς τὴν ἀφθονίαν του,
ἀλλ' εἰς τὸν τρόπον, καθ' ὃν θέλει εἰς τὸ γευθῆ.

Ἐν τούτοις, κωφὸς πρὸς τὴν παραίνεσιν τῆς
ἐκείνης ὁ ἀνθρώπος, ἐξακολουθεῖ πρὸς τὴν Μοῖ-
ραν του νὰ φωνάζῃ :

— Κι' ἄλλο ἀκόμη ! κι' ἄλλο ἀκόμη !

Εἶναι τοῦτο προσόν, εἶναι ἐλάττωμα, εἶναι ἔν-
στικτον, εἶναι πάθος ; Δὲν εἶναι καιρὸς τώρα νὰ
ἐξετασθῇ ἀπὸ τὴν στήλην αὐτὴν. ἀλλ' ἐκεῖνο, τὸ
ὁποῖον φαίνεται κατάδηλον, εἶναι, ὅτι ὁ τρόπος
αὐτός, δι' οὗ ἐκζητεῖται ἡ εὐτυχία, ἡ τόσον πο-
θητὴ καὶ τόσον ὄνειρώδης, εἶναι ὁ καταλληλότε-
ρος, διὰ νὰ μᾶς ἐξασφαλίσῃ τὴν θλίψιν, τὴν στε-
νοχωρίαν καὶ τὴν ὀδύνην, καὶ ὁ μᾶλλον προσφυῆς,
διὰ νὰ μᾶς καθυλώσῃ πρὸς τὴν δυστυχίαν ἀμετα-
κλήτως.

Ποθοῦντες πάντοτε τὸ ἀφθονώτερον, τὸ ὑψηλό-
τερον, τὸ μακρὰν, διπλὴν αἰσθανόμεθα τὴν ὀδύ-
νην. Ὁ πόθος μας, ὅσον περισσοτέρον ζωηρὸς καὶ
μέγας εἶναι, τόσον καὶ μεγαλειότερα προσωπώματα
συναπτῇ, τὰ δὲ προσώματα ταῦτα δὲν ἐγείρον-
ται βέβαια, διὰ νὰ μᾶς τέρψωσι καὶ διὰ νὰ μᾶς
ἐνθουσιάσωσι. Προκαλοῦσι τὴν ἀγωνίαν, τὴν πά-
λην καὶ ἴσως ἐπιφέρουσι τὴν ἐξάντησιν. Ἐγεί-
ρονται δὲ ὄχι ἄσχετα πρὸς ἡμᾶς αὐτούς, ἀλλ' ἀνά-
λογα πρὸς τὴν ὁρμὴν τὴν ἰδικὴν μας. Ὁ ἀῆρ, ὁ
περὶ ἡμᾶς, ἔχει τὴν ἴδιαν σύστασιν καὶ τὴν ἴδιαν
πυκνότητά. Θελήσετε νὰ τὸν διασχίσετε ἀσπραπη-
δόν θὰ τὸν εὐρετε πάχους γρανίτου καὶ ἀντιστά-
σεως χαλυβδίνης. Καὶ τὰ ἐν τῷ βίῳ προσώματα
τὴν ἴδιαν ὑψίστανται ἀλλοίωσιν. Εἶναι ἀνάλογα
πρὸς τοὺς πόθους μας, καὶ εἶναι τόσον ὑψηλὰ καὶ
ἀδιάβαρα, ὅσον καὶ τολμηρότεροι εἶναι οὗτοι.

Ἄλλὰ δὲν συμβαίνει μόνον αὐτὸ. Ποθοῦντες
πάντοτε τὴν μακρόθεν λάμπουσαν εὐδαιμονίαν,

δὲν λαμβάνομεν τὸν καιρὸν καὶ τὴν φροντίδα,
ὅπως ἀπολαύσωμεν τὴν εὐτυχίαν, ἡ ὁποία θάλλει
καὶ ἀνθεῖ πρὸ τῶν ποδῶν μας, περιφρονουμένη
ἀπὸ ἡμᾶς εἰκρότατα.

Ὅμοιάζομεν πρὸς τὴν οἶγα ἐκείνην, τὴν ὁποῖαν
ὁ βοσκὸς τῆς τὴν ἔδασε διὰ σχοινίου ἀπὸ τινος
πασσάλου, εἰς μέρος ἀρμετὰ ποσοφόρον, ἀλλ'
ἐκείνη, ἀντὶ νὰ ἀρχίσῃ νὰ τρώγῃ ἀπὸ τὸ χορτεῖον, τὸ
εὐρισκόμενον ἐντὸς τοῦ κύκλου, τὸν ὁποῖον διέ-
γραψεν εὐρύτατα τὸ σχοινίον τῆς, μὲ ὁρμὴν, μὲ
μανίαν καὶ μένος προσεπάθει νὰ ριφθῇ παραίτητος,
διὰ νὰ δοκιμάσῃ κάποιαν ἀτροφικὴν λευκάκην θαν.
Τὴν ἐπαύριον εὐρέθη πνιγμένη μὲ τὸν στόμαχον
τελείως κενόν.

Γελάτε ;

Καὶ ὅμως ἡ εἰκὼν αὐτὴ τῆς αἰγός, ἀρὰ γε,
δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρωπί-
νων πόθων, οἱ ὁποῖοι φράσσουν τὰ μάτια εἰς τὴν
εὐδαιμονίαν τὴν ἀπεινὴν, τὴν τριγύρω μας, καὶ χρυ-
σόνουν μὲ ἀπατηλὴν χρυσόκοκκιν τὴν εὐδαιμονίαν
τὴν μακρυνήν, ἡ ὁποία, ἴσως, δὲν εἶναι καὶ ἡ καλ-
λιτέρα ;

— Κι' ἄλλο ἀκόμη ! κι' ἄλλο !

Φωνάζει τὸ μικρὸ πρὸς τὴν μαστὴν του, ἡ ὁποία
τοῦ προσφέρει τὸ γλύκυσμα. Τὴν στιγμὴν δὲ ἐκεῖ-
νην, ποῦ φωνάζει καὶ κλαίει καὶ ὀδύρεται, ζητοῦν
τὸ περισσοτέρον, δὲν ἔχει εὐὴν θίξῃ καὶ αὐτὸ τὸ
ὄλιγον, τὸ ὁποῖον τοῦ προσεφέρθη. Δὲν σκέπτε-
ται κἄν, μήπως ἡ μερὶς ἐκείνη τοῦ φθάνει διὰ
νὰ τοῦ γλυκάνῃ τὸν οὐρανίσκον καὶ τὴν γλώσσαν,
ἐνῶ τὸ περισσοτέρον θὰ τοῦ παρήχε τὴν ἀηδίαν
τοῦ κόρου καὶ τὴν ἐνόχλησιν τοῦ στομάχου του.

— Κι' ἄλλο ἀκόμη ! φωνάζομεν ὅλοι.

Χωρὶς κἄν νὰ λάβωμεν τὴν φροντίδα ν' ἀπολαύ-
σωμεν ὅ,τι ἔχει φιλοσοφικότατα ὑπὸ τῆς Μοῖρας
παρατεθῇ εἰς ἡμᾶς. Καὶ ὅμως εἰς τὴν μερίδα αὐ-
τὴν τὴν περιφρονουμένην εὐρίσκονται ἀνεκλάλητοι
τέρψεις, εὐγενεῖς χαραὶ, γλυκαὶ ἀπολαύσεις, ἐξα-
σφαλίζουσαι ἐπὶ πολὺ τὴν χαρὰν, τὸ μεδίσμα,
τὴν ἀνεσίαν, τὴν γαλήνην. Κλείομεν, ἐν τούτοις, πρὸ
αὐτῶν τοὺς ὀφθαλμούς, συσφίγγοντες τοὺς ὀδόν-
τας, καὶ ἀγνούμεθα καὶ τὴν ὑπαρξίν των αὐτὴν
ἀχαρίστως.

Ἴσως δύναται τις νὰ ἰσχυρισθῇ :

— Ἄλλ' ἀρὰ γε, πάντοτε εἶναι δυνατὸν νὰ συμ-
βαίῃ αὐτό ; πάντοτε εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Μοῖρας
προσφερομένην μερίδα μας δύναται νὰ εὐρεθῶν
αὐτοὶ οἱ κρουνοὶ τῶν ἀπολαύσεων ;

Εἰς τὴν ἀπορίαν αὐτὴν, ἡ ἐπιστήμη ἀπαντᾷ
καταλλήλως. Ἀποδεικνύει, ὅτι καὶ εἰς τὸ βαθύτε-
ρον σκότος, ἐκεῖ, ὅπου τὰ πάντα φαίνονται ψηλα-
φητὰ καὶ μόνον, ὑπάρχει πάντοτε φῶς, εἰς τὸ
ὁποῖον ἄλλα μάτια δύναται νὰ ζήσωσι καὶ νὰ
ἐργασθῶσι, καθὼς καὶ εἰς τὴν μᾶλλον νεφελὴν
σιγὴν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀνακαλύψῃ τις ἠχητικὸς
ἁρμονίας.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὸν ἠθικὸν κόσμον
τῶν πόθων, τῶν αἰσθημάτων, τῆς εὐτυχίας. Καὶ
ἐκεῖ, ὅπου κάποιος σκυθρωπὸς χαρακτήρ, μόνον
τὴν θλίψιν καὶ τὸ δάκρυ συναντᾷ, εἰς ἄλλος κατορ-
θόνει καὶ ἀντλεῖ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὴν γαλήνην.

Ἡ εὐτυχία — τὸ ἐπανέλαβον οἱ σοφοὶ αἰῶνες —
δὲν εἶναι ἐξωτερικὸν ἀγαθόν. Εἶναι βαθύ, ἐσωτε-
ρικόν, ἐνδόμυχον. Ἀντὶ λοιπὸν τῆς παραπονετικῆς
ἐπικλήσεώς μας :

— Κι' ἄλλο ἀκόμη !

ἢ ὁποία μᾶς περισφίγγει ἐν τῇ ἀγωνίᾳ καὶ τῇ
θλίψει, ἂς στραφῶμεν εἰς τὸν ἐνδόμυχον κόσμον
τῶν αἰσθημάτων καὶ ἐξ αὐτοῦ ὡς ἀντλήσωμεν
ὅ,τι περισσοτέρον δύναται νὰ μᾶς προσφέρῃ. Μὲ
τὸν τρόπον αὐτὸν ἀσφαλῶς καὶ τὸ Νέον ἔτος θὰ
μᾶς προσφέρῃ ἀγαθὰ ἀπέραντα καὶ τὴν τόσῃ
ζηλευτὴν εὐδαιμονίαν.

Θ. Κ. Μ.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΝ

Η ΚΟΥΚΛΑ

— Μαμά! έκραξε θρηνώδης παιδική φωνή.
 Η Άδριανή άφηκε τό έργον της και έσπευσε προς την στενήν κλίνην, όπου ο Γεώργιος, ο φιλάσθενος όκταετής υιός της, έπύρεσεν από πολλών ηδη ημερών.
 — Τι θέλεις, μικρό μου; ηρώτησε με την άπαραιοήτητον έκεινήν φωνήν της άνησούχου μητρός, της παλλούσης εκ φόβου και άφροσύνας.
 Το μικρόν ύψος προς αυτήν τούς μεγάλους, και υπερβολικώς λάμποντας οφθαλμούς του.
 — Η κοούκλα, μαμά; ηρώτησε με τόνον διαπύρου περιεργείας η κοούκλα; είπέ, την είδες σήμερον;
 — Πάλιν αυτή η μονομανία! έστέναξε μετά βαθείας λύτης. Καυμένο μου παιδί! έκτός του ότι βλάπτεις την υγείαν σου, με προξενείς και πολλήν λύπην. Δέν γνωρίζεις, ότι δέν θα δυνηθώ ποτέ ποτέ, άκούεις καλά; να σ' άγοράσω αυτό τό πολύτιμον παιγνίδιον; Και έπειτα, τ' άγόρια δέν παίζουν κοούκλας.
 Ο Γεώργιος όμως έσεισε περιλύπως την κεφαλήν, μηδόλωσ καταπεισθείς υπό τούς λόγους της μητρός του. Τίς ηδύνατο να γιωρίζη όποιον ιδανικόν καλλονής έξεπροσώπει διά τόν άσθενή και πυρεσσοντα έκείνον έγχεφαλον ή πολυτελής κοούκλα, που είχε περιεργασθή, ιδών εις την προθήκην μεγάλου κινός καταστήματος προς της άσθενείας του και ήτις διέβαιναν έκτοτε ο προσφιλης έφιάλτης τών ώρών της οδύνης!...
 — Άπάντησέ με, μητέρα, επανέλαβε τό παιδίον, είναι άκόμη εις την θέσιν της;
 — Δέν ξεύρω, είπεν η δυστυχής γυνή άπαλως. Άλλά τί σέ ώφελεί τούτο, φώς μου, άφού δέν θα την έχρης αυτήν την κατάρατον κοούκλαν; Είναι προχωρημένη δι' έν πλούσιον παιδίον, και όχι διά τό παιδί μιάς έργατριας, καθώ; έμέ; λησιμόνησέ την, σέ παρακαλώ.
 — Δέν θα την λησιμόνησω, διότι πάρα πολύ την αγαπώ. Άλλά θα σέ εξηγήσω την ιδέαν μου: Εύχαριστοίμαι να μανθάνω, ότι πάντοτε εύρίσκειται εις την θέσιν της, διότι, έν όσω είναι εκεί, άνήκει και εις έμέ και εις όλον τόν κόσμον. Μοι φαίνεται, ότι θα είμαι πολύ δυστυχής, όταν φύγη απ' εκεί και δέν θα την βλέπω πλέον ποτέ.
 Η Άδριανή έστέναξε.
 — Μητέρα, θέλεις να μ' εύχαριστήσης; Πήγαινε να ίδης τό κατάστημα. Άχ! πήγαινε, σέ παρακαλώ. Έχω πόθον να μάθω, εάν είναι εκεί άκόμη η κοούκλα μου; θα υπάγης, δέν εν' έτσι;
 Ο θλιβερός αυτός τόνος της ίκεοίσα ήτο άκάταμάχητος. Η μήτηρ υπέκωπεν, εκ φόβου μη προκαλέσση διά της άρνήσεως την επάνοδον τών βιαίων έκεινών πυρετικών κρίσεων, αίτινες θα έφόνευον τό τέκνον της.
 Η όχρά μορφή η κεινοβόλησεν εκ χαράς.
 — Εύχαριστώ, μητέρα μου, εύχαριστώ! Έν όσω θα είναι εκεί, βλέπεις, θα ήμπορώ να έλπίζω. Ίσως καμμιά αγαθή μάγισσα μās την δώση ή ίσως γίνωμεν έξοφνα πλούσιοι. Αυτά συμβαίνουν, δέν τό πιστεύεις;
 Η Άδριανή διάσχισ περιλύπως την μεγάλην όδον και έφθασε προς τό καταστήματος, πνευσταίωσα εκ συγκινήσεως και καμάτου. Το πρώτον βλέμμα την καθούχασε. Και ηρχισα και αυτή θαυμάζουσα την μικράν καλλιτεχνικήν κοούκλασαν. Ητοιμάζετο να αναχωρήση, ότε η καρδιά της έπλήγη καιρίως.
 Προς αυτής κομψοπροπέτης νεαρά κυρία καθήρχετο πολυτελοώς άμάξης, άπολουθουμένη από ώραιότετην κοραίδα, πέντε η έξ έτών, ήτις, μόλις πατήσασα εις τό πεζοδρομίον, άνέσραξε μετά ζέσεως:
 — Άχ! να την, μαμά, η κοούκλα!... Γεήγορά να μη μās την πάρουν.
 Και ώρμησε προς την θύραν η παιδική, ένφ η νεαρά μήτηρ της την ήκολούθει, μειδιώσα εκ μητρικής χαράς.
 Τετέλεσται! τό καιρίον τραήμα καταφέρτε! Και άνέμενε η δυστυχής μήτηρ, ίνα ίδη μέχρι τέλους και την τελευταίαν προξίν του δράματος τούτου. Άνέμενε, μέχρις ότου η κομψή κυρία με τό παιδίον έξηλθον του καταστήματος. Η τελευταία αυτή έκράτει θριαμβητικώς επί της καρδιάς της την προσφιλή κοούκλαν, την καταπληκτικώς όμοιάζουσαν προς την ίδίαν αυτής μορφήν.

Τότε η Άδριανή ησθάνθη σχιζομένην την καρδίαν της και δέν ηδυνήθη να κρατήση τά δάκρυα, τά όποια έρρευσαν άφθονα επί τών πελιδνών εκ του ψύχους και της θλίψεως παρειών της.
 Κατά την στιγμήν έκεινήν άκριβώς έξηρχετο η πλουσία κυρία, ήτις ύψωσε μηχανικώς τούς οφθαλμούς και έστειμάτησε, καταπλαγείσα επί τη θέα της κλαιούσης γυναικός.
 — Πάσχετε, κυρία; ηρώτησε μετ' ειλικρινούς ενδιαφέροντος: δέναμαι να σάς φανώ χρήσιμος κατά τι;
 Έρσθημα αιδούς έφάνη επί του ώχρου προσώπου της Άδριανής.
 — Είστε πολύ καλή, κυρία, απήντησε διά φωνής, ην άπέπνιγε παλωδής συγκινήσις.
 Η κυρία έπέμνε μετ' γλυκύτητος.
 — Δέν θέλετε να μ' έμπιστευθήτε την αιτίαν της λύτης σας;
 — Δέν θα έτόλμων, κυρία, επανέλαβεν η έργατίας, σπογγίζουσα τά δάκρυά της: είναι... είναι άληθής τραήλα, άνίκανος να προκαλέση τό ενδιαφέρον σας.
 Άλλ' έφ' όσον ώμίλει, τά βλέμματά της προσηλώθησαν επί της κοούκλας και νέα δάκρυα ηρχισαν θλιβερότερα και βιαίοτερα να κυλιώνται.
 Μαντεύουσα σκληρόν τι ψυχολογικόν δράμα, η εύτυχής γυνή εύρε λέξεις, έξ έκεινών, αίτινες θραύουσι τόν πάγον της διαφοράς τών κοινωνικών τάξεων ούτως, ώστε η Άδριανή, έκπεπληγμένη εκ της τριαύτης αγαθότητος, άπετόλμησε να τη ειπή τό άνέφικτον όνειρον του άσθενούς τέκνου της και την έπικινύδουον κρίσιν της άσθενείας του, ην έφοβείτο.
 Η κυρία, άκούσασα μετά βαθείας προσοχής, έστράφη προς την κόρην της.
 — Άκούεις; Έρατώ μου; Όχι μακράν απ' έδω, υπάρχει έν μικρόν άγοράκι, όλίγη μεγαλειότερον απδ σέ, τό όποιον άγασπούσε πολύ την κοούκλαν, που σέ ηγόρασε. Έπειδή είναι πολύ άρρωστο, η μαμά του φοβείται μήπως τό βλάβη η μεγάλη λύπη, όταν μάθη, ότι η κοούκλα έπωλήθη και δέν θα την ίδη πλέον ποτέ! Τι θα κάμης τώρα, Έρατώ;
 Η μικρά έδίστασεν επί βραχείαν μόνον στιγμήν. Άλλά, πεφωτισμένη και εύγενής καρδιά, είχε ηδη συνειθίσει την παιδικήν της συνείδησιν, ίνα εκλέγη μεταξύ του καλού και του κακού, του έγωισμού και της γενναιοφυχίας.
 Και πάραυτα η μικρά Έρατώ, πλησιάσασα την Άδριανήν, έλαβε την χείρά της και τη ειπε με την παιδικήν άφροντισίαν τών εύτυχών παιδιών:
 — Πηγαίνετέ με κοντά στο άγοράκι σας. Θα τό δώσω την κοούκλαν μου, άφού την αγαπώ. Ο πατέρας ήμπορεί να με άγοράση άλλην.
 Και πάλιν η Άδριανή εκλαίεν, άλλ' ησαν ηδη δάκρυα γλυκύτερα χαράς.
 Άνεκφράστως συγκινημένη, έφερεν εις τά χείλη της την γενναϊόδωρον μικράν χείρα και έψιθύρισεν εύχήν, έξ έκεινών, αίτινες έχουσι μυστηριώδη επίδρασιν επί του μέλλοντος.
 — Είθε τό μέλλον, τέκνον μου, να σ' άποδώση τόσην εύτυχίαν, όσην μοι δίδεις σήμερον άλλησμόνητον χαράν!

άνεκλάλητον εύτυχίαν, δύναμι της όποιας τά χρώματα της υγείας επανήλθον επί τών ώχρών παρειών του αυτοστιγμει.
 Αί δύο μητέρας ηκούον και παρατήρουον συγκινημέναι έξ άσαφοδς τινος συναισθήσεως, ότι κάποιος σύνδεσμος συνηόν έφεξης τās τύχας των, τέως ξένας παντελώς προς άλλήλας.
 Ότα άπεχωρίζοντο, ο Γεώργιος ηρώτησε:
 — Λοιπόν θα επανέλθης γρήγορα, Έρατώ;
 Με την ώραιάν διασηγή φωνήν της έκεινή απήντησε:
 — Βέβαια και θα έρχωμαι πάντοτε, φίλε μου Γεώργιε.
 Είκοσιν έτη παρήλθον.
 Ητο η ημέρα της ύποδοχής παρὰ τη κ. Βιργινιάδου, τη συζύγω του πλουσίου τραπεζίτου, και συνηθως κατά την ώραν του τέλου αι αίθουσαι της έπλημύρουον έξ έπισκεπτών.
 Ητο έπόμενον να υπέρχη η μεγάλη αυτή συδροή εις οίκον, όπου ζή πλουσία κληρονόμος, άγνωστον διατί άποφύγουσα τόν γάμον άχρις ώρας και ύποτρέφουσα ούτως άκουσίως τās έλπίδας άπειρών ύποψηφίων και θαυμαστών της καλλονής και τών χαρίτων της.
 Κατά την Τρίτην έκεινήν του Δεκεμβρίου, ο Γεώργιος, ο νεαρός, άλλ' ηδη διάσημος ζωγράφος, τόν όποιον ο κ. Βιργινιάδης έπροστάτευσεν εκ παιδικής του ηλικίας, είχε βραδύνει πολύ να έλθη εις τό σπίτι των, όπου συνηθως έτύγχανε πατρικής ύποδοχής παρὰ του τραπεζίτου και της συζύγου του.
 Τέλος, έφάνη ο Γεώργιος. Εις την φλιάν της πρώτης αίθούσης έζήτησε να προσανατολισθί, διέκρινε δε την οικοδοποιαν έν μέσφ πολλού πλήθους. Και προδίδων την άεναον μυστικήν του προαπασχόλησιν, ειπεν εις νέον τινά, όστις ήτο πλησίον του:
 — Δέν βλέπω πουθενά την Έρατώ.
 Ο νέος έκεινος άφηκε γέλωτα όμοιον με είρωνείαν.
 — Αγαπητέ, σάς συμβουλεύω να όμιλήτε μετὰ πλείονος σεβασμού παρὶ μās μελλούσης κομήσης.
 Ο Γεώργιος τόν παρατήρησε κατάπληκτος και ο Άνδρέας, μακρυνός συγγενής του Βιργινιάδου, έζήγησεν εις τόν Γεώργιον, ότι παρὶ τινων ημερών ο κόμης Δ., θελχθείς από τās χάριτας της δεσποινίδος, την έζήτησεν εις γάμον.
 — Εις την πρότασιν ταύτην, προσέθεσε, δέν ήτο δυνατόν ούτε οί γονείς, ούτε η νέα ν' άντιστή και κατά πάσαν πιθανότητα...
 Εις τό άκουσμα της είδήσεως αυτής ο Γεώργιος έγινε πελιδνός και άπεμακρόνθη δραμαίως από τό σπίτι του Βιργινιάδου.
 Η Έρατώ μετ' όλίγον πλησιάζει τόν Άνδρέαν.
 — Ο Γεώργιος δέν ήτο τώρα έδω; Μοι έφάνη, ότι τόν είδα όμιλούντα μαζί σου.
 — Ακριβώς, απήντησεν έκεινος μετ' ήθους ηύχαριστημένης μοχηρίας. Και έφυγεν ως κλέπτης, όταν τῷ άνήγγειλα τόν προσεχή γάμον σου μετὰ του κόμητος Δ.
 Σύνωφρος η Έρατώ ηρώτησεν άυστηρώς:
 — Έκαμες αυτό τό πράγμα;
 Και προσποιούμετος άγνωϊαν έκεινος, ειπε:
 — Τι; μήπως έκαμα άσχημα; Το πράγμα θρυλλείται μετὰ τόσης έπιτάσεως!...
 — Αθλίς! Ενόμισες, ότι παρὰ τας εύφειαν, διαπράττων προξίν τόσον κακήν;
 Και περιφρονητικώς απήλθε διά βαδίσματος μεγαλοκρηπέδς.
 Μετὰ δύο ώρας αι αίθουσαι ήσαν κεναί.
 Η Έρατώ πλησιάζει τόν πατέρα της.
 — Καλέ μου παπάκι, έρατώ μετὰ χαριέσεως πονηρίας, τί θα με προσφέρεις τό νέον έτος;
 Ο τραπεζίτης έγάλασε ζωηρώς.
 — Ένα σύζυγο, τραλλοκόριτσο! Τι θέλεις να σου δώσω, τό όποιον δέν έχεις έως τώρα; Δειξέ μου έκείνον, τόν όποιον αγαπής. Είμαι βέβαιος, ότι θα είναι αξίος σου.
 Ουδέποτε πατήρ έλαβε γλυκύτερας περιπτύξεις από τόν κ. Βιργινιάδην, όστις διά της φράσεως ταύτης την άφηκε να άνοήση, ότι υπώπτευσεν ηδη τό θεϊον μυστικόν της καρδιάς της. Άπέστρεψε τό πρόσωπόν του, όπως σπογγίση έν δάκρυ, και τότε η Έρατώ άπεσούρη μετὰ της μητρός της με μειδιάμα τρυφεράς συννεοχής.
 Ο Γεώργιος επανήλθεν άπελπις εις την οικίαν του. Καίτοι έλεγε καθ' έαυτόν πάντοτε, ότι η έλπίς, ην έτρέφεν, ήτο καθαρα μάνα, ούχ ήττον ήλιπε διαρκώς, ότι η προς τούς διαφόρους γαμ-

βραύς δρνησις τής κόρης εσήμαινεν έρωτα προς αυτόν και προσδοκίαν, μέχρις ότου άποκητήση ίδίαν περιουσίαν, όπως δυνηθή να τήν ζητήση αυτόλμως και μετ' αξιοπραγίας παρά του βαθυπλούτου πατρός της... Τό όνειρον του έρωτός του κατέγραψε και ο δυστυχής ψυχορράγει, κατασυντετριμμένος από τών έρεσιών.

Σπεύδων, κατηυθύθη προς τήν γωνίαν του δωματίου του, όπου επί στυλοβάτου εδράσαστο ή ιστορική μουσική, ή τόσον δημοιάζουσα προς τό φίλαυτόν του έν, ή μουσική αυτή, ήεις τών συνήγασε προς αυτήν και τήν όποιαν έφύλατταν επί εικόσιν δλόκληρα έτη ως πολύτιμον κειμήλιον του βίου του. Και γονυπετής προς αυτής, ήρχισε να κλαίη άπορηγόρητα.

Η μήτηρ του τόν παρηκολούθει έξωθεν διά τεθλιμμένον βλέμματος. Έμάντασεν ή τάλαινα τήν αίσίαν τών δακρύων. Φεθί πάντοτε προσέβλεπεν ή δυστυχής γυνή, ότι κάποιος άλλος, κοινωνικώς άνώτερος άντίζηλος, θα τή άφίρησας τήν Έρωτά.

Παρήλθον ατώς όλίγα λεπτά, ότε έμρούσθη ή θύρα. Ο κ. Βιργινιάδης παρακάλεε διά λακωνικόν έπισκεπτηρίου τόν νέον να μεταβή προς στιγμήν παρ' αὐτόν. Τοσσο διάθεσε τόν Γεώργιον έτι μάλλον δυσαρέστως.

Τί τόν ήθελεν, άρά γε; Ένα τώ αναγγέλλη, ίσως, ως προς όικετον άνεμισήμως τούς προσεχείς άρραβώνας τής θυγατρός του μετά του κόμητος Δ. Ουχ ήτεον δέν ήδύνατο να μη σπεύση εις τήν πρόσκλησιν του προστάτου του, και κάτωχρος, μόλις κατορθώσας να εξαλείψη τά ίχνη τών δακρύων του, εισήρχετο μετ' όλίγων εις τήν μικράν αίθουσαν του τραπέζιτου.

— Άγαπητέ, τή είπεν, ήθελα να σε συμβουλεύω περί ζητήματος, όπερ σε ενδιαφέρει άτομικώς. Έξήνελησα όλα τα προίοντα τής τέχνης και του σαρμού, προσέφερον δώρα του νέου έτους εις τήν Έρωτά μου, και, αφού εξήνελησα όλα τα καλλιτεχνήματα, τή προσέφερα ήδη ένα καλλιτέχνην. Ο καλλιτέχνης αυτός είσαι σύ... Είσε μοι, μοι τό επιτρέπεις;

Υπομειδιάσας ο νέος, έστέναξε. — Τό επιθυμείτε σεις, γενναίε μου προσέτα, και σός εύγνωμονώ έξ όλης ψυχής. Άλλ' ή Έρωτά; ή Έρωτά; δέν είναι άληθές, ότι προετιμώ τόν κόμητα Δ.;

Τήν στιγμήν εκείνην ή θύρα ήνοιχθη και έφανίσθη επί τής φιλίας, ως μαγευτική όπτασία, ή Έρωτά.

— Πληρώσασ, Έρωτά, άνέμωξεν ο πατέρ. Έδού τό δώρον του νέου έτους, όπερ σύ μοι έζήτησας. Και λαβών, συνέπλεξε τός χείρας τών δύο νέων. Άντίτες χαράς καταπλημύθησαν άμφοτέρων τά πρόσωπα, έτι ο κόμης Δ. και ο Άνδρέας έξηφαίνοντο έντελώς έν τής σσηνης του βίου των.

(Μετάφρασις) Γ. Σ.

ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Δέν με γελάει ή ζωή· κι' έν κάποτε ροδίσσουν τά σνοικεινά τά σύννεφα, όπου βαρεία γυρνούν, έξω, τά ρόδα γρήγορα, ώσάν άχνός θα σβύσουν και σάν μεγάλη δάκρυα σπό χάμα θα σταθούν.

Άν ίσως έβγη τής χαράς ο ήλιος και στολίσω λευλούδια δλοδόντανα με' αστέρια φωτιά, έξω, ένα χέρι άνίδωτο πώς θάρθη να τά εβύση, θα πίσω γοργοφτέρουγη του πόνου ή καταχνιά.

Τό γέλιο, πού μελωδικά για μία στιγμή άνηχθεί, ή μία ματιά άχιτιδόβλη, χαρούμενος παλμός, έν' άστρο διαβατάριμο, όπου ταχί περνάει σάν σφαιρό και χάνεται τό μαγικό του φως.

Δέν με γελάει ή ζωή, όταν τραλή σκουπίξη τή λίμνη, πού τριγύρω μου σιά πρόσωπα φαρδύ. Κι' αυτόν τόν τάφον ο ήλιος τριαντάφυλλα στολλίζε, σιά σαστικά του όμοια κλει νυχτιά χωρίς σαρμό.

Μία σπό γλέντι τό πλατό, με' σπό τραλλό μεθύσι, πολλά τά χείλη, πού γελούν, και λίγες ή καρδιές· κήποσ μεγάλο σύννεφο καρτίρι έχει σήσεις εις τής λιγδίζσης χαράς τής έμορφης στιγμής.

ΚΑΒΑΡΕΤΗΣ ΔΗΜΩ

ΕΥΧΑΙ

Αι εύχαι είναι τό πρωτοχρονιάτικον δώρον τών πτωχών, άλλα δι' αυτό δέν είναι ευτελέσταται και τών μάλλον πολυτελών δώρων. Μή λοιπόν παραξενουθής, ότι, άντι δώρου, σόι άπευθύνω μερικώς εύχάς.

Μή είσαι άτολμος εις τόν βίον σου. Η άτολμία είναι σφάλμα φοβερόν, είναι άσθένεια. Έχει τήν άρχήν της όχι μόνον εις νεοκινήν τινα άδυναμία, άλλα και εις έν είδος νοσηράς μερίμνης περί τής γνώμης τών άλλων. Εις τό βάθος εκάστου ατόμου άνθρώπου υπάρχει χαριστική έφεσήραση, τόσον άνησυχών περί τών κρίσεων τών άλλων δι' εαυτόν, ώστε ή άνησυχία αυτή τού άφαιρεί πώσαν ήμερίαν πνεύματος και πώσαν αυτοβουλίαν. Οι άτολμοι ζημιούν τούς εαυτούς των· είναι, όπύ κοινητικήν έφεσην, καρτία άγράφη.

Ελλείψεις αυτοβουλίας, αισθήματα συμπαιθείας, παραλυμένα υπό άνοήτου άνθρώπινης εύλαβείας· ένοχος σιγή, όταν είναι άνάγκη λόγων· άνομφελεύς λόγος, όταν είναι άνάγκη έργων. Έάν, κατά τήν παροιμίαν, ή τύχη βοηθή τούς; τοιμηρούς, ή άτυχία, κατ' άντίστροφον λόγον, είναι, και ίδικαίως, ο κλήρος τών άτόλων.

Άπαιτείται λοιπόν ν' άποκητήση τις, πρσθίμως τήν εθθότητα και τό θάρρος, τά όποια άπαιτούνται, διά τό βάδιση εύσεθώς έν τώ βίω.

Όμικει άγερώχως και μετ' εύχερείας, βλέπε περίξ σου ήνω δειλίαν, εκλεγε δέ και 'ρόσηπην καλόν, διά να μη είσαι γελοός έξ αίτίας τών φορημάτων σου.

Οδδάν αθένει τήν ατολμίαν, δσην ή συναισθησις, ότι είναι τις κακώς ένδεδυμένος.

Άπαιτείται ρόμη, σεωμυλία, θεακόν πνεύμα και ίταμότης προς έπιτυχίαν έν τώ βίω, και τά προσόντα αυτά έπεύχομαι εις πάντας, όσοι δέν τά έχουν.

(Α. Theurist) X.

ΗΚΑΤΑΜΕΤΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΞΗΡΟΝΟΥ

Είναι φυσική ή χαρά, τήν όποιαν αισθάνεται ο άνθρώπος, όταν διαπιστόνη, ότι έν τμήμα του χρόνου περήληθε και ότι έν άλλο είναι έκομον να τόν δεχθή. Δι' αυτό άνέμαθεν μία άπό τός πρώτας φροντίδας του διανοουμένου άνθρώπου ύψηρξεν ή καταμέτρησις του χρόνου εις ίσας περιόδους.

Οι Πατριάρχαι τής Παλαιάς Γραφής είχαν έτος δωδεκάμηνον, τό όποιον ήχοίξε με τήν έαρινήν ίσημερίαν.

Καίτοι τό όνόματα τών μηνών του έτους ήσαν άρκετά δυσσπρόσστα, έν τούτοις οι άρχαιοι Πατριάρχαι είχαν όλον τόν καιρόν να τά μάθουν άπό στήθος. άφού αί Γραφαί μάς πληροφορούν, ότι ήσαν 6 έτοι μακροχρόνιοι, ο δε Μαθουσάλας εζησαν 969 έτη!

Οι Αιγύπτιοι, πολύ σοφοί εις τήν άστρονομίαν, είχαν έτος 365 ήμερών, διηρημένον εις δώδεκα έπίσης μήνας.

Τό Αιγυπτιακόν έτος ήρχισε τήν 25 Φεβρουαρίου, κατά τό νέον ήμερολόγιον.

Οι άρχαιοι Έλληνες είχαν κατ' άρχάς έτος σεληνιακόν 354 ήμερών, διηρημένον εις 12 μήνας

και μόνον επί τής εποχής τών Μακεδόνων τό έτος άπετελέσθη έν 365 ήμερών.

Οι Λατίνοι είχαν πολυπληθείς μεταλλαγάς εις τήν διαίρεσιν του χρόνου. Έν τή άρχαίε Ρώμη, μέχρι τής άναρρήσεως του Νουμά, τό έτος άπετελείτο άπό 10 μήνας. έπειτα προστέθησαν μερικαι ήμέραι και κατόπιν εις δλόκληρος μήν. Άλλ' όλαι αι μεταβολαι ατται παρήγαγον φοβεράν άνωμυλίαν εις τήν καταμέτρησιν του χρόνου, μόλις οδ ο Ιούλιος Καίσαρ εκανόνισαν όριστικώς τό ήμερολόγιον, τό όποιον έξ αὐτοθ όνομάσθη 'Ιουλιανόν.

Μετ' αυτό έγένετο νέα μεταρρύθμισις του ήμερολογίου επί πάπα Γρηγορίου ΙΓ' τό 1581, έν τού όνόματος του όποίου εκλήθη και Γρηγοριανόν.

Τό Γρηγοριανόν ήμερολόγιον άκολουθεί δια ή Ερώπη και ή Άμερική, έκτός τών Όρθοδόξων κρατών.

Ο ΧΡΟΝΟΣ

Ηρώησα γέροντα κενυφάτα, ήρρυτιδομένον, πολών και έμφορνα τί είναι ο χρόνος.

— Ο χρόνος, μοι άπήνησαν, είναι τό έργαλειον, δι' οδ ύφαινεται τό νήμα τής ζωής. Ω! είπέτε εις τούς νέους, εις τούς ώραίους, εις τούς εύτυχείς και εις τούς πλήρεις ένθουσιασμού και χαράς: να τό ύφάνωσι καλώς.

Ηρώησα τούς πρό πολλού άποθανόντας, τούς σοφούς, ολίνας έγραψαν και διενώθησαν. Υπόκαφος φωνή έν τού ψυχρού τάφου των μοι άπήνησαν:

— Ο χρόνος είναι ο σπειρον εκείνα, άτινα ήμεις ένταθθα θερίζομεν.

Τήν ερώησάν μου άπηθύνα και προς τόν χρυσόεντα ήλιον, ως και προς τό άργυρόεντα άστρο, άτινα χρησιμεύουσιν ως άπαστρόπωνα χρονόμετρα τών ήμερών και τών έτών. Μοι άπήνησαν:

— Ο χρόνος είναι μόλις μία άκτις άστεροόσσα, ή όποια διατάσσει ήμιν να έτοιμαζόμεθα διά τήν αλωνίσθητα.

Εις τούς καιρούς του έτους, ολίνας στολιζουσιν ή καταστρέφουσι τήν γην, κατά τό διάστημα τής έτησίου αὐτών περιόδου, είχαν είπει:

— Τί είναι ο χρόνος;

Η άπάντησις αὐτών ύπήρξεν ως εξής:

— Η τής ήλιτιότητος και σπατάλης άπόλειτα, και ή μεγαλειτέρα άμοιβή τής άρετής.

Όταν ήρώησα ψυχήν άπαλοσθείσαν αιωνίως άντός τής διαφθοράς — Θεά μου, τί θρηγος ήτο εκείνος, πού έσπάραξε και τήν ίδικήν μου ψυχήν! — μοι άπήνησε διά τών εξής λέξεων, τός όποιας προσέφερον τρέμα:

— Είναι μέρος τών άτελευτήτων έτών, μέρος αναπόσταστον, ή συνέχεια τής αιωνιότητος!

Άπετάθη έν τών άψύχων εις τό ώρολόγιον, τό όποιον εκράτουν άνά χείρας. Μοι είπεν:

— Ο χρόνος είναι μία θελκτική περίοδος δι' εκείνους, ολίνας διεχρόνεται τήν ζωήν των καλώς. Είναι: ή δδός άγουσα προς τό πλέος και τό μεγαλειον, ή γέφυρα προς τό βάθος τής άνυπαρξίας οδηγούσα.

Όταν κατέφυγον εις τήν θρησκοετικήν διδασκαλίαν τής Ιεράς μου Γραφής, έλαβον τήν εξής άπάντησιν:

— Ο χρόνος είναι τό ένεσπός· τό παρελθόν άγκε άπίον. Ζήθι σήμερα, ζήθι, διότι ή αύριον δι' οδδένα ούτε άνέτειλεν, ούτε έδυσεν.

Άπετάθη εις αὐτόν τόν γέροντα Χρόνον, άλλ' άντός διαστήματος άκαθορίστου παρήλθε. Τό άρμα του ήτο νεφέλη, ήτο άνεμος άόρατος, μη άφίνον ίχνος όπισθεν.

(Μετάφρασις) ΙΟΥΔΑΝΗΣ Ι. ΔΗΜΝΙΑΣ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΟΥ

Ξέρω να γάξω και να βωθ διαμάντια και ζαφείρια χίλια κι' άπ' τού γιαιού τό θησαυρό μαγαροτάγια και κοζύλια.

Κ' έτσι τεχνόπλεκτη, δεκά με λούλουδα μαζί κι' αστέρια, να τά φορξής καμαροτά στο μέταπό σου και σιά χείρια.

Ξέρω σπό διάβα σου μπροστά ρόδα και κήλους να μαδήσω, ξέρω να κλαίγω όταν πονήξω, ξέρω να λόγια ταιριαστά τή χάρη σου να τραγουδήσω.

Ξέρω, όταν σι' με τρανήξω, να σέ κιντώ και να σπαίνω, ξέρω να κλαίγω όταν πονήξω, ξέρω όταν κλαίγης, να πεθαίνω.

Ι. Π.

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΥ

ΧΡΥΣΟΣ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ

21

(συνέχεια από σελ. 158)

Με την ανταλλαγή των φράσεων αυτών αϊ νυκτερινάί ώραι παρήρχοντο επάνω εις τόν μονήρη άξώστην, τόν περιβαλλόμενον από τόν σκοτός της νυκτός και τόν θωπευόμενον από τόν βάλαμον του ζεφύρου.

Έβλεπεν ο Ζάρας, ότι ή συνέντευξις εκείνη έπλησίαζε να λήξη και δέν έπεθύμει, όπως μη τύχη μιὰς ύποσχέσεως έμ μέρους της ένόχου εκείνης γυναικός.

— Λοιπόν, της έλεγε, μία και μόνη λέξις σου με άρκει· αυτή θα με κάμη εδύτη, θα μου άνοιξη τούς παραδείσους.

Και έπειδή ή Σιμένη έσιώπα,

— Πώς; σιωπής; άλλ' αυτό είναι έννοχή. είναι δηλητήριο, είναι βάσανος, προσέθεσεν.

‘Η άπόλαυσις, την όποιαν ήσθάνετο ή ‘Ακάνθου, άκούουσα τὰ λόγια αυτά, άλλὰ κυρίως άναγινώσκουσα εις την φυσιογνωμίαν του νέου, ήτο μοναδική. Διεγίνωσκε την φλόγα, την όποιαν ένέβαλε, διέθλαπε την μανίαν, την όποιαν ειχε γεννήσει μέσα εις τόν πνεύμα εκείνο. Και άπελάμβανε τήσόν, ώστε δέν έφρόντιζε καν ν’ άπαντήση.

Αυτή ή σιγή, εις νέον ένέβαλε πορετόν τόν Ζάραν, όστις έκράτησε σφικτά τὰ δύο χέρια της Σιμένης και κινών αυτά νευρωδώς,

— Σιμένη, με βασανίζεις, ειπε, δέν σε άναγνωρίζω· εύρέθης λοιπόν έμπρός μου, διά να με τυραννής; Πότε λοιπόν θα με δείξης, ότι μ’ αγαπᾶς και σύ; — Νομίζω, ότι σε τὸ άπέδειξα πολλάκις, ή νο-

μίζεις, ότι είναι μικρόν αυτό, που έπιτρέπω εις τὰ αυτιά μου ν’ άκούουν από σε; Λησμονείς, ότι είμαι νυμφευμένη;

‘Ο Ζάρας ήτο πιθανόν να μη τὸ ειχε λησμονήσει αυτό, άλλ' εκείνος, που δέν τὸ ένεθυμείτο διόλου, ήτο ή Σιμένη. Μία νυμφευμένη γυναίκα, άφ’ ής στιγμής έπιτρέψει εις τόν έαυτόν της να δεχθῆ εν έννοχον κοπλιμέντο, έστω και άπλοῦν, τελείως έλησμόνησε πλέον τὰ συζυγικά της καθήκοντα. Είναι κατακριτέα. ‘Η Σιμένη, λέγουσα ταῦτα, έπεσέδετο ως σύζυγος, ως μητήρ. ‘Επρόδιδε τὰ ισρώτερα τῶν καθηκόντων της, εκούλιετο ήδη εις τόν βόρβορον.

‘Αλλ’ ειχεν ίσως την παρηγορίαν, ότι δέν ήτο μόνη.

‘Αλλοίμονον! ύπάρχει και αυτό τὸ φοβερόν, ή ύπατος δικαιολογία, ή περιεργος αυτή συνθηκολόγησις πρὸς ύπνώτουςαν, άλλως τε, συνείδησιν.

Διατυπῶται ή προσπάθεια, όπως μετριασθῆ ή έννοχή ένός παραπτώματος, διότι πολλοί περιπίπτουν εις αυτό τὸ ίδιον. ‘Η Σιμένη έγνώριζε πολλάς, περι τῶν περισσοτέρων φιληνάδων της ειχεν άκούσει όχι όλίγα σκάνδαλα, έφρόντιζε μάλιστα και με τέχνην να τὰ διαδιδῆ. Θα προσέθετε, άρά γε, τίποτε τὸ ιδιαίτερον, προστιθεμένη εις την χορείαν τῶν γυναικῶν εκείνων;

Σκέψις έννοχος, σκέψις άναγής. Τὸ σφάλμα, τὸ έγκλημα, τὸ παράπτωμα δέν μετριάξει την βαρύτητά του από τὸ ποσόν τῶν προσώπων, τὰ όποια ύποπίπτουν εις αυτό· δέν είναι όλιγότερον βαρύν, διότι τὸ μοιράζονται περισσότερον.

‘Η Σιμένη όμως ήδύνατο να κρεμασθῆ από την δικαιολογίαν εκείνην, όχι διότι ήτο άληθής και σπουδαία· άλλως, ήτο πρόθυμος να έξαρτηθῆ και από άλλην τινά περισσότερον σαθράν. ‘Όταν ή συνείδησις άπαξ συνθηκολόγησιν...

Και ή Σιμένη άπήντησε πρὸς τόν Ζάραν:

— Σε αγαπῶ! Πώς θα ήθελες καλλίτερον να σε τὸ άποδείξω;

‘Ο Ζάρας ήνωρθάθη. ‘Εφάνετο, ότι ένεθουσία ως κατακτητής· ή Σιμένη ήτο ιδιική του.

— Μίαν συνέντευξιν, μίαν συνέντευξιν, Σιμένη, όχι οἶν την σημερινήν, οί τότε θα σε χορτάσω με φιλία, θα σε ψιθυρίσω την άγάπη μου...

— Περιμένα, τὸυ ειπεν εκείνη, μη είσαι άνυπό-

μονος, περιμένα την πρώτην εδαιρίαν, που θα παρουσιασθῆ.

‘Ο Ζάρας ένόησεν, ότι δέν πρέπει να έπιμείνη· περισσότερον.

‘Επέρασαν μερικά ήμέραι έκτοτε· ή Σιμένη έφάνη, ότι έλησμόνησε την πρὸς την Δώραν στάσιν της. ‘Εξετέλεσε πληρέστατα την ύπόσχεσιν, που έδωσεν εις τόν υιόν της. Και ή Δώρα έπανελάθε πάλιν τόν πρώτον, τόν μεμετηρημένον βίον της, τόν όποιον έποίκιλλον μόνον τὰ καθήκοντά της.

‘Εν άπόγευμα ή Δώρα ειχεν έβγει με τὰ παιδιὰ εις τόν περίπατον. Αὐτά, ζωηρά, εύθυμα, τρελλά, την παρέσυραν κάπως μακρύτερα. ‘Εκείνη τὰ ήκολούθει μηχανικῶς, άκολουθοῦσα τούς ρεμβασμούς της και τὰ δνειροπολήματά της.

‘Είχον φθάσει εις την Γλώσσαν. ‘Εκει, τὰ παιδιὰ, συναντηθέντα με άλλους συντρόφους των, ήρχισαν να παίζουν και σιγά-σιγά άπεμακρύνοντο. ‘Από καιροῦ εις καιρόν ή Δώρα έφώναζεν:

— ‘Ελλη, ‘Αλεξάνδρ!

Και αϊ παιδιὰ φωνάιν άπήντων:

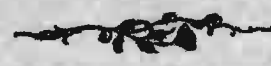
— Μαδμαζέλ, είμεθα εδώ!

‘Η Δώρα δέν άνησούει. Δέν ήθελε να φαίνεται περισσότερον άσθηρά εις τὰ παιδιὰ εκείνα, τὰ όποια ειχον πλέον λάβει τήσόν θάρρος από τούς γονεῖς των και από τὰς προηγουμένας παιδαγωγούς των. ‘Εκάθησε λοιπόν εις ένα πάγκον, που έστηρίζετο επί του κορμού ένός πύκου και ήνοιξε μίαν τυχαίαν σελίδα του βιβλίου, τὸ όποιον έκράτει. ‘Ο ήλιος μεγαλοπρεπῶς έβαινεν εις την δύσιν του, τὸ άνθη, υπό τὰς πνοὰς της αύρας, άνέδιδον άφθονάτερα τὰ άρώματά των και ή γοητεία της φύσεως εισέδυσεν ως βάλαμον εις τὰς καρδίας όλων.

Πλήν οί περιπατηταί, άδιάφοροι πρὸς την περιβάλλουσαν καλλονήν, έξηκολούθουν τόν περίπατόν των, είτε διηγούμενοι μερικά έπεισόδια της ζωής είτε συνεχίζοντες τὰς έμπορικὰς συζητήσεις των.

‘Η Δώρα έδιάβαζεν, άδιαφοροῦσα πρὸς τὰ πρόσωπα.

(άκολουθεῖ)

12 Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

(συνέχεια από σελ. 157)

‘Η Εῦα παρατήρει τόν οὐρανόν· τὰ μάτια μου ήκολούθουν την κατεύθυνσιν τῶν ιδιῶν της.

— ‘Α! έλεγον κατ’ έμαυτόν, ύπομειδιών, φαντάζεται, ότι θα τόν επανεύρη εκεί ύψηλά!

‘Επειτα έλάμβανον πάλιν τὸ βιβλίον μου, σκεπτόμενος, ότι ήτο εύτύχημα διά την άδυναμίαν τῶν γυναικῶν παρόμοια σκέψεις να έρχωνται εις βοήθειάν των κατά τὰς ώρας της θλίψεως αυτών.

Σὰς τὸ ειπον, ότι ή συναναστροφή μου εν μέσω τῶν συμφοιτητῶν μου, έβαλεν εις τόν νοῦν μου σωρείαν ταπεινῶν σκέψεων. Καθ’ έκάστην, εν τούτοις, έθλεπον την Εῦαν εν τῇ ιδίᾳ στάσει και καθ’ έκάστην αἱ αυταί σκέψεις έπήρχοντο εις την κεφαλήν μου· βαθμηδόν έτεινε εις τὸ να πιστεύσω, ότι ή γυνή εκείνη έσχημάτιζεν εκεί εν θραϊόν ένειρον. ‘Ελυπούμην πολύ, διότι δέν ήδυνάμην να πιστεύω, ότι τὸ ένειρον εκείνο ήτο άληθές. ‘Η ψυχή, ὁ οὐρανός, ή αιωνία ζωή, πᾶν ὅ,τι ὁ ιερεὺς του χωρίου μου με ειχε διδάξει άλλοτε, διήρχετο διά της φαντασίας μου, ένῶ έκαθήμην τὸ βράδυ πρὸ του άνοιχτοῦ παραθύρου.

‘Ελεγον δὲ κατ’ έμαυτόν:

— ‘Εκείνο, που ὁ γέρον παπᾶς του χωρίου μου μ’ έδίδαξεν άλλοτε, είναι πλέον παρηγόρον από τὰς ψυχρὰς πρακτικότητας, τὰς όποιὰς ή άπιστήμη μ’ άφίνει να διαβλέπω.

‘Επειτα έβλεπον την Εῦαν, ή όποια παρατήρει πάντοτε τόν οὐρανόν, καθ’ ὃν χρόνον οί κώδωνες της εκκλησίας του χωρίου έσήμαινον από μακράν, αἱ δὲ άκτινες του δόντος ήλλου έκαμον να σπινθηροβολῆ εν μέσω τῶν νεφῶν ὁ σταυρός του κωδωνοστασίου.

‘Ηρχόμην συχνὰ και έκαθήμην κοντά εις την δυστυχή εκείνην χήραν, την έμπεποτισμένην από την θλίψιν της, άλλὰ και από τὰς άγίας αυτής έλπίδας.

— Πώς! έσκεπτόμην, τήσος έρωσ είναι δυνατόν ν’ άπευθύνεται εις μίαν δράκα κόνεως, ή όποια άνεμίχθη πλέον με την γῆν! ‘Όλοι αυτοί οί στεναγμοί οὐδερμίαν πλέον έχουν κατεύθυνσιν! ‘Ο Γουλιέλμος με την νεότητά του, με τὰ ζωηρά του αίσθήματα, με την άνθηράν του καρδίαν, έχει φύγει παιά. ‘Η γυνή αυτή τὸν ήγάπησεν εν έτος, εν μόνον έτος, και τὰ πάντα έληξαν δι’ αυτήν! ‘Υπεράνω τῶν κεφαλῶν μας δέν ύπάρχει άλλο τι, έκτός άέρος. ‘Ο έρωσ, τὸ τόσον ζωηρόν αυτό αίσθημα του ανθρώπου, οὐδέν άλλο είναι, παρά φλόξ, τοποθετημένη εις την σκοτεινήν φυλακήν του σώματός μας, όπου λάμπει και κείσι, έπειτα οβέννυται, όταν τὸ λεπτόν τείχος, τὸ όποιον την περιβάλλει, πέση επί τέλους. ‘Όλίγη κόνις! ‘Ιδού τί μένει από τόν έρωτά μας, τὰς έλπίδας μας, τὰς σκέψεις μας, τὰ πάθη μας, από πᾶν ὅ,τι άναπνέει, κινεῖται και έξανίσταται έντός μας!

Αὐτὰ έσκεπτόμην, μεθ’ ὃ έπηκολούθησε βαθεῖα σιγή εις τὸ βάθος της ψυχῆς μου.

Τῇ άληθείᾳ είχα παύσει να σκεπτομαι. Διετόλουν ὡσάν ληθαργίαν, μεταξὺ εκείνου, τὸ όποιον δέν ήρνούμην, και εκείνου, τὸ όποιον δέν έπίστευον άκόμη. Τέλος, ένα βράδυ, εύθύς ὡς ή Εῦα έσταύρωσε τὰς χεῖράς της, διά να προσευχηθῆ κάτωθεν του λαμπροτέρου άστερόεντος οὐρανοῦ, αἱ χεῖρές μου δισταυρώθησαν, έπίσης και τὰ χεῖλη μου ήρχισαν να ψιθυρίζουν κάποιαν λησμονημένην προσευχήν.

Τότε, κατ’ εδύτην σύμπτωσιν, διά πρώτην φοράν ή Εῦα Μερεδίθ παρατήρησε τὰ περι αὐτήν συμβαινόντα, ὡσάν εν μυστικόν ένστικτον να της έξήγγελλεν, ότι ή ψυχῆ μου έτίθετο εν άρμονίᾳ πρὸς την ιδιικήν της.

— Σὰς εύχαριστῶ, μου ειπε, τείνουσα πρὸς έμε την χεῖρα· μη τόν λησμονήτε και κάποτε δέεσθε δι’ εκείνον.

— ‘Ω! κυρία, έφώναξα, είθε να επανευρεθῶμεν εις ένα κόσμον καλλίτερον, έστω και εν ή ζωῆ μας είναι μακρά ή σύντομος, εύτυχῆς ή δοκιμασμένη.

— ‘Η άθάνατος ψυχῆ του Γουλιέλμου είναι εκεί

ύψηλά, μου ειπεν ή νεαρά γυνή με σοβαράν φωνήν, ενῶ τὸ βλέμμα της, τὸ θλιμμένον και λάμπον εν ταύτῃ, προσηλωτό εις εν σημείον του οὐρανοῦ.

‘Από της ήμέρας εκείνης, κατά την έξάσκησιν του επαγγέλματός μου, είδον πολλούς ν’ άποθνήσκουσιν, άλλὰ πρὸς τούς έναπομένοντας και θρηνοῦντας άπηθύθουν πάντοτε μερικούς λόγους παρηγορίας πρὸς τὴν καλλίτεράς ζωῆς από την γῆιν, και τὸ περιεργον, οί λόγοι μου αυτοί ήσαν ειλικρινείς, διότι τούς έπίστευον.

Τέλος, ένα μήνα μετά τὸ σιωπηλά ταῦτα γεγονότα, ή Εῦα Μερεδίθ έγέννησεν εν άγοράκι. ‘Όταν διά πρώτην φοράν της προσεκόμισαν τὸ παιδί της, — Γουλιέλμ!

έφώναζεν ή δυστυχῆς χήρα και τὰ δάκρυα, δάκρυα άνακουφίσεως, τὰ όποια από πολλῶν της ειχον άρνηθῆ την παρηγορίαν των, έξεχύθησαν εις κρουνούς από τὰ μάτια της.

Τὸ παιδί έλαβε τὸ πολυαγαπημένον όνομα του Γουλιέλμου και εν λίκνον έτοποθετήθη παρὰ την κλίνην της μητρός. Τότε τὸ βλέμμα της Εῦας, τὸ όποιον ειχε στραφῆ πρὸς τόν οὐρανόν, προσηλώθη εις την γῆν. Παρατήρει τόν υιόν της, καθὼς άπέβλεπεν άλλοτε πρὸς τόν οὐρανόν. ‘Εκυπτε πρὸς τὸ βρέφος, διά να επανεύρη την εικόνα του πατρός του. ‘Ο Θεός ήυδόκησε να δώση τελείαν όμοίότητα μεταξὺ του Γουλιέλμου και του παιδιοῦ του, τὸ όποιον δέν απέπρωτο να ίδῆ. Τότε άγένετο μία μεγάλη μεταλλαγή γύρω μας. ‘Η Εῦα Μερεδίθ, ή όποια ειχε συνενέσει να ζῆση, διά να δώση την ζωῆν εις τὸ παιδί εκείνο, τώρα, τὸ έβλεπον καλῶς, ήθελε να ζῆση άκόμη, διότι ήσθάνετο, ότι διά της τρυφεράν εκείνην ύπαρξιν έχρειάζετο ή προστασία της άγάπης της.

‘Επαρνούσε τὰς ήμέρας και τὰς νύκτας της καθημένη παρὰ τὸ λίκνον του και όταν ήρχόμην να την ίδω, ὡ! τότε μου άμίλει, με έξήταζε διά τὰς περιποιήσεις, τὰς όποιὰς ήθελε να παρέχῃ εις τὸ παιδί της. Μου έξήγει διεξοδικῶς τί τὸ ήνώχλει και ήρώτα έπιμόνως τί έπρεπε να κάμη, διά να τὸ προφυλάττῃ από κάθε πόνον και ένόχλησιν. ‘Η νεαρά μήτηρ έφοβείτο διά τὸ μικρό της και την θερμότητά μιὰς ήλιακῆς άκτινος, ὡς και τὸ ψυχος του μάλλον έλαφροῦ άέρος.

(άκολουθεῖ)

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ἐθιμοτυπία.

Ἡ ἡμέρα τῶν δώρων ἔφθασε· καθείς φροντίζει μὲ κάθε τρόπον νὰ προσφέρει κατὶ πρὸς τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἀγαπᾷ, πρὸς ἐκεῖνα, εἰς τὰ ὁποῖα θέλει νὰ ἐκδηλώσῃ αἰσθήματα ἀφοσιώσεως καὶ εὐγνωμοσύνης. Ἐἶναι μία πολὺ ὠραία καὶ ἐν ταύτῳ ἀρχαία συνήθεια, ἣτις χάνεται εἰς τὰ βάθη τῶν αἰώνων, ἢ δὲ ἱστορία δὲν κατάρθωσε νὰ μᾶς γνωρίσῃ τὴν λεπτομέρειαν αὐτὴν.

Κατ' ἀρχάς, καὶ τοῦτο εἶναι βέβαιον, τὰ δῶρα προσεφέροντο μόνον ἀπὸ τοὺς ἀνατέρους κοινωνικῶς καὶ ἱεραρχικῶς, καὶ συνίσταντο, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰς χρηματικὰ ποσά. Τοῦτο ἐξακολουθεῖ βεβαίως καὶ σήμερον ἐν τούτοις, ἢ προσφορά τῶν δώρων ἠδυνήθη τόσον, ὥστε δὲν γίνεται πλέον διάκρισις μεταξὺ τάξεων, ἡλικίας καὶ θέσεως.

Ἡδυνήθη ὁμοίως ἐν ταύτῳ καὶ ὁ κύκλος τῶν δώρων. Προσφέρονται ὡς τοιαῦτα ποικιλώτατα πράγματα· κοσμήματα, εἶδη στολισμοῦ, πολυτελείας καὶ χρῆσιμα δῶρα.

Ἡ ἐκλογή τοῦ δώρου ἀπαιτεῖ λεπτότητα πνεύματος καὶ πολλὴν καλαισθησίαν. Πρέπει νὰ εἶναι ἀνάλογον πρὸς τὴν θέσιν τοῦ δίδοντος καὶ τοῦ λαμβάνοντος, καθὼς καὶ πρὸς τὰς σχέσεις αὐτῶν. Αἰφνης, δὲν ἐπιτρέπεται ἵνα εἰς κύριον ἔσον νὰ σταίῃ πρὸς θεσποινίδα ἢ κυρίαν ἀντικείμενον περιβολῆς, ὅτι δὲ καὶ κόσμημα. Μόνον στενὴ συγγένεια ἢ μεγάλη τοῦ δίδοντος ἡλικία εἴμπορεῖ νὰ ἐπιτρέψῃ τοῦτο.

Προτιμῶνται τὰ κομψοτεχνήματα, δῶρα γραφικῆς χρήσεως, κεντήματα καὶ ἀνθη. Ὡς πρὸς τὰ τελευταῖα ταῦτα δύναται νὰ εἴπῃ τις, ὅτι εἶναι πάντοτε καὶ πανταχοῦ εὐπρόσδεκτα.

Ἐπίσης ὠραῖον δῶρον εἶναι ἐν καλὸν βιβλίον. Εἰς ἄλλας κοινωνίας, τὰ βιβλία εἶναι εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῶν δώρων τῆς Πρωτοχρονιάς. Ὑπάρχουν μάλιστα καὶ πολυτελεῖς κομψαὶ ἐκδόσεις διασήμων ἔργων, μόνον καὶ μόνον, ὅπως δαθοῦν ὡς δῶρα.

Τί καλὸν ποῦ θὰ ἦτο, ἂν ἐγενικεύετο ἢ τοιαύτη προτίμησις! Θὰ εἶχε τὸ διπλοῦν καλόν, ὅτι θὰ ἠδύρνε τὸν πόθον πρὸς τὴν τόσῳ παραμεληθεῖσαν ἀνάγνωσιν, καὶ θὰ ἐδημιούργει μίαν ἰδιαιτέραν κίνησιν ἐν τῇ φιλολογίᾳ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ εἰδικὸς περὶ τὴν χειρομαντίαν κ. Jean Paul δέχεται καθ' ἐκάστην εἰς τὴν κατοικίαν του· Μπέγιογλου, Μπουγιούκ Παριμὰκ Καποῦ, ὁδὸς Δζαμιζή, ἀρ. 7. Ὁ ἐπιστήμων οὗτος διὰ τῆς χειρομαντικῆς του δυνάμεως κατορθώνει νὰ ἐξακριβώσῃ τὰ παρόντα, νὰ προῖδῃ τὰ μέλλοντα καὶ νὰ μεταβάλλῃ τὴν τύχην τῶν συμβουλευομένων αὐτόν. Ἡ χειρομαντία, ἡ ἀρχαιοτάτη τῶν ἐπιστημῶν, ἐκινεῖται ἀπὸ τὴν ροὴν τῶν αἰθέρων. Πρὸς διακρίσιν τῆς ἰκανότητος τοῦ ὡς ἂν χειρομάντιον, ἀποστέλλει ἀπαξ πρὸς αὐτόν.

Τὰ καλλίτερα κρασιά, τὰ εὐγευστότερα ρακίϊ ὡς καὶ τὸ περιώνυμον ἠδύποτον· «Τριαντάφυλλον τοῦ Βοσπόρου» εἰς τὰς ἀποθήκας Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ ἐν Γαλατῇ, Φερμαντζιλέρ, 88—90. Τηλέφ. 1106.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ
A. Σ. ΜΙΣΙΡΑΟΓΛΟΥΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΤΩΝ ΕΘΝ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ
Δευτέρα, Τετάρτη καὶ Παρασκευή, 3-5 μ.μ.,
Γαλατῇ, ὁδὸς Γιοργαντζιλέρ, ἀριθμ. 85,
Φαρμακεῖον Μιχαὴλ Σωφρονιάδου.

Ἀποκαθαίρω τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ κάθε ἀνίστερον πόθον, ἀπομακρύνω κάθε κακόβουλον σκέψιν καὶ τὴν ἐξαγνίζω μὲ τὸ μαγικὸν λουτρόν τοῦ ἱεροῦ καθαρμοῦ.

Ἀποδιώκω ἀπὸ τὴν διάνοιαν κάθε βέβηλον συλλογισμόν, ἀποσκορακίζω πᾶσαν σκοτεινὴν κηλίδα καὶ τῆς δίδω τὸ λευκὸν χρῶμα τῆς χιόνος καὶ τὴν ἀθωότητα τῆς περιστερεῶς.

Ἀπαλλάττω τὴν καρδιά μου ἀπὸ κάθε σκυθρωπὴν φροντίδα, τὴν περιβάλλω μὲ τὰ ἀγνότερα ροδοπέταλα τῆς χαρῆς καὶ τὴν στολίζω μὲ τὰ εὐωδέστερα μύρα.

Καὶ ἐνῶ ὁ κόσμος συνωθεῖται εἰς τὴν χαράν, ποῦ σκορπίζει ἢ ὕλη καὶ ἢ μέθη, ἐνῶ εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Πρωτοχρονιάς μοιράζει τὰ δῶρα, ποῦ παρέχει εὐχερῶς ὁ χρυσοῦς καὶ ὁ ἄργυρος, ἐγὼ, ταπεινὸς σου λάτρης, ὦ κόρη, ἔρχομαι νὰ σοῦ προσφέρω τὰ δῶρά μου.

Λάβε τὴν ἀποκαθαρμένην ψυχὴν μου, κράτησε τὸ ἐξαγνισθὲν πνεῦμά μου, δέχθητι τὴν καρδίαν μου, ποῦ ἔχει ἀνακαινισθῆ χάριν σου. Ἡ ψυχὴ μου θὰ σὲ λατρεύῃ, ἢ διάνοιά μου θὰ σὲ ἀναπολῆ καὶ ἢ καρδιά μου θὰ πάλλῃ διὰ σὲ αἰωνίως.

ΚΥΚΝΕΙΟΝ ΕΠΟΣ
"Ανον πῶς κί' ὁ δλοότερος ἦχος
ξενυχάει στήν ἔρημν κινδῶρα,
καὶ ἀλλοίμονο! δὲν ἔλειψ' ἀκόμα
στήν ἀκράτητῃ τῶν στίχων ὀσμῇ
τὴν ἀνέκφραστῃ ἐκείνῃ λαχτάρα,
ποῦ μοῦ ἔφερε ἄλλοῦ τὴν ψυχὴ!
Α. Σ. ΜΙΣΙΡΑΟΓΛΟΥΣ

Τὸ μᾶλλον εὐπρόσδεκτον
πρωτοχρονιάτικον δῶρον εἶναι·
ἐν ἐκλεκτὸν βιβλίον
καὶ τοιαῦτα, δι' οἰκογενεῖς καὶ διὰ πρόσωπα κάθε ἡλικίας καὶ ἀπαγγέλλματος, ἦτοι· ἐπιστημονικά, τεχνικά καὶ ἐμπορικά συγγράμματα, διηγήματα, μυθιστορήματα, περιηγήσεις, μεθόδους καὶ λεξικά εἰς ὅλας τὰς γλώσσας καὶ σειρὰς εἰκονογραφημένων περιοδικῶν εἰς γερμανικὴν, γαλλικὴν καὶ ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ΜΟΝΟΝ εἰς τοῦ
I. I. ΔΡΑΓΑΤΣΗ
τὸ πασίγνωστον Ancienne Librairie des Ecoles
525, Μπέγιογλου, Πλατεία Τοῦνελ, 525
δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε.

ἩΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ τοῦ 1917
ὅλων τῶν χρονολογιῶν, μὲ ἀπθονον ποικιλίαν καλλιτεχνικῶν εἰκόνων, πολοῦται χονδρικῶς καὶ λιανικῶς, ἐπίσης καὶ εἰς Agenda.
Τὰ πάντα προσιὰ εἰς πάντας καὶ πάσας καὶ εἰς πάσης τάξεως βολάντια.

Ἐπὲρ τῶν Ὀρφανῶν τῆς Παναγίας.— Ἡ ἀνεμίμητος ἐργάτις τοῦ καλοῦ δεσποινίς Νοεμῆ Ζωηροῦ πασᾶ, ὁ ἀγαθὸς ἄγγελος τῶν ὄρφανῶν, μᾶς ἐπιστέλλει τὴν κατωτέρω ἐκκλησίαν, τὴν ὁποῖαν καὶ δημοσιεύομεν προθύμως, μὴ ἀμφιβάλλοντες, ὅτι τὸ φιλόπαιδον κοινὸν θὰ ἀνταποκριθῇ μετὰ ζήλου:

Ἀποσινομαι πρὸς πάντας τοὺς γνωστοὺς μου καὶ ἀγνώστους τῶν Ὀρφανῶν τῆς Παναγίας φίλους, πρὸς τὰς μητέρας, τὰς μετὰ στοργῆς εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῶν περιπτυσσοῦσας πεφιλημένα τέκνα, πρὸς τοὺς εὐεχεῖς γονεῖς ἐγκρίτων οἰκογενειῶν, πρὸς τοὺς φιλοτίμους καταστηματαρχὰς καὶ ἰδίᾳ πρὸς τοὺς ἀφανεῖς ἐκείνους ὑποστηρικτὰς παντός ὅ,τι ἠύδοκίμησεν παρ' ἡμῖν διὰ τῆς ἐπισωρεύσεως τῶν πενιχρῶν τοῦ ἐργομοθίου οἰκονομῶν καὶ αἰτοῦμαι τὴν πρόφρονα αὐτῶν συνδρομὴν ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς, ὅπως δυνηθῶ, χάρις εἰς τὴν γενναιοδορίαν αὐτῶν, ν' ἀνταποκριθῶ εἰς τὰς πολυλαπλᾶς ἀνάγκας πολυαρίθμων ἐκθέτων, αἵτινα κατ' αὐτὰς εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ κοινοῦ ἐγκαταλιμπᾶνται.

Πᾶσα προσφορά, καὶ ἡ ἐλαχίστη, ἀδιαφόρως εἰς χρῆμα ἢ εἰς εἶδος, εὐγνωμόνως γενήσεται ἀποδεκτὴ, παρακλήσις δ' ὅπως προσενεχθῇ εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς ἐκκλησίας τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου ἐν Πέραν ἐπ' ὀνόματι τῆς δεσποινίδος Ν. Ζωηροῦ. Ἐπὶ τούτοις ὑποβάλλω τὴν θερμότητάς ἐκ προτέρου εὐχαριστίας μου.

Νοεμῆ Ζωηροῦ.
Πρὸς τὸν φιλόπαιδον τοῦτον σκοπὸν προσήνεγκον· Ἡ δὲ Ἀμβουόγρου κ. Εὐφημία Γ. Σωσίδου γρ. 800, εἰς φιλότιμος ἠγορίτης γρ. 50, οἱ κύριοι Ε. Μειμάρογλους, βουλευτὴς Σμύρνης, καὶ Π. Θεοδοσιάδης ἀνά γρ. 100, οἱ κύριοι Ἀδελφοὶ Χατζόπουλοι 75 μέτρα φάσκες.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

Ἀμφιδέατρον.— Τὴν ἑβδομάδα ταύτην, μέχρι τῆς ἑσπέρας τῆς Κυριακῆς, διὰ πρώτην φορὰν ἐνταῦθα ἢ διάσημος καλλιτέχνης Μανζίνη εἰς τὸ ἔξοχον δράμα: Ὁ ποιητὴς καὶ ἡ γυναῖκα, εἰς 4 πράξεις καὶ 2000 μέτρα.

Κομμογράφος.— Πολὺ ἐκλεκταὶ καὶ αἱ ταινίαι τοῦ ὠραίου τούτου κινήματογράφου, ὅστις πάντοτε εἶναι κομμοβριθής. Καθ' ἐκάστην ἡσπέραν, κατὰ τὰς 9 μ. μ., πρὸ τῆς παραστάσεως καὶ μετὰ τὰ διαλείμματα παιανίζει ἰσοτιδιαντία.

Σινεμά Ὀριαντώ.— Κομψὴ αἰθουσα, καλὴ μουσικὴ καὶ ἐπίκαιροι ταινίαι, εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ κινήματογράφου αὐτοῦ, ὅστις συγκεντρώνει πολλὰς συμπαθείας μεταξὺ τῶν τάξεων τῆς κοινωνίας μας.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ λογιστικῆς, ἐμπορικῆς καὶ τραπεζικτικῆς εἰς Ἑλληνικὴν ἢ Γαλλικὴν ὑπὸ ἐμπειροῦν καθηγητοῦ, διευθύναντος ἐπὶ πολυετῶν γνωστὸν λογιστήσιον· 8 μαθήματα κατὰ μῆνα γρ. 80. Τελεία ἐκμάθησις ἐνὸς κλάδου εἰς 40 μαθήματα. Πληροφορίαι καὶ λεπτομέρειαι παρὰ τῷ κ. Δραγάτῃ (Ancienne Librairie des ecoles, Τεμέ, παρὰ τῷ Τοῦνελ) ἢ ταχυδρομικῶς εἰς τὴν διεύθυνσιν: G. S., Poste Restante, Pera.

ΠΑΡΕΣΤΑΤΟΣ χρότης τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, Β. Α. Μυστακίδου, δ. φ., ἐκτυπωθεῖς ἐν τῷ ἐν Μονάχῳ Βασιλικῷ τυπολιθογραφεῖῳ, σφ. 1.20X80, πωλεῖται ἀντὶ 15 γρῶσιων μόνον ἐν τῷ βιβλιοπωλεῖῳ Μ. Α. Μαρκοπούλου, Γαλατῇ, Γιωῦ ἐκ Καλδηρῆμ, ἀριθ. 45.

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΚΕΡΔΟΣ
Κατάστημα μανιφατούρας
ΔΗΜΟΣΘ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ
ΓΑΛΑΤΑ, ἐναντι τοῦ Τοῦνελ, 29.
Εἰς αὐτὸ εὐρίσκειται: Πανία διαφόρων εἰδῶν καὶ ποιότητων. Ὑφάσματα μάλλινα καὶ βαμβάκερὰ διὰ κυρίας. Φανέλλες, προσόψια, κουβέρτες, στέρια, τραπεζομάνδουλα, πετσέτες κτλ. Ὅλα ἐκλεκτὰ καὶ εἰς τιμὰς εὐθηνωτάτας.

Πρόβια.

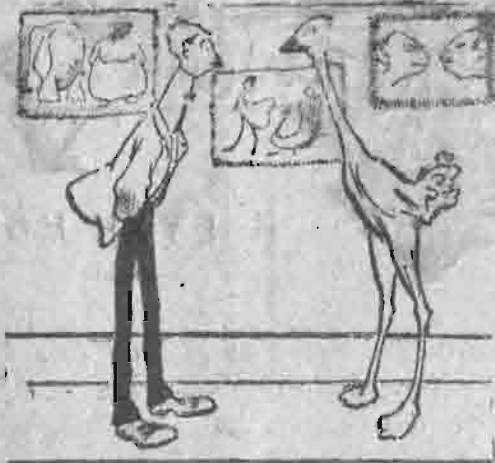

— Είμαι βεβαία, πώς ο άνδρας μου θα μου κάμει ένα καλό δώρο εφέτος.

— Πώς αυτό;

— Πέρυσι έτυχε να λιποθυμήσω μία φορά, της τελευταίας μέρες του Δεκεμβρίου, εφέτος ελιποθύμησα δώδεκα φορές.

Είς τόν ζφολογιμόν κήπιον.

Τό πουλί: — Τί περίεργοι, ποδ είναι οι άνθρωποι! Έμει μ' έχουν κλεισμένο εδώ, κι άλλους, ποδ είναι όμοιοί μου είς όλα, αφήνουν ελεύθερα να γυρίζουν έξω!

Τό πρωτοχρονιάτικόν δώρόν του.

— Τί δώρον θα κάμεις στη γυναίκα σου εφέτος;
— Ένα παπαγάλο, για να ξεθυμαίγη σ' αυτόν με την φλυαρία της.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ

Αναχώρησις εκ	πρωία					εσπέρα					Επιστροφή εκ	πρωία					εσπέρα									
	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15		16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
Σιγκειτζή	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	
Κούμ-Καπού	6	10	7	4	9	10	15	10	4	2	11	15	1	3	2	5	—	5	4	9	6	2	3	7	4	
Γενί-Καπού	6	15	7	5	4	10	20	10	4	7	11	20	1	3	7	5	0	4	5	5	3	6	2	7	4	
Ψαμαθείά	6	20	7	5	9	10	25	10	5	2	11	25	1	4	2	5	0	9	5	5	8	6	3	2	7	5
Γεδι-Κουλέ	6	25	8	0	4	10	30	10	5	5	11	30	1	4	7	4	0	9	5	1	4	6	0	8	6	3
Μαργούκι	6	40	8	1	9	10	45	—	—	—	11	45	2	0	2	4	2	4	5	2	9	6	1	8	6	5
Άγιου Στεφάνου	6	52	8	2	9	10	55	—	—	—	11	57	2	1	4	3	4	5	4	1	6	2	8	7	0	2
Κ. Τσεκμετζέ	7	—	8	3	9	—	—	—	—	—	12	05	2	2	2	—	5	4	9	—	—	—	—	—	—	—
Κ. Τσεκμετζέ	—	7	23	—	8	4	11	05	—	—	5	57	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Άγιου Στεφάνου	6	—	7	35	8	05	8	55	11	18	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Μαργούκι	6	12	7	47	8	17	9	07	11	52	2	—	2	53	—	4	57	6	20	7	38	—	—	—	—	—
Γεδι-Κουλέ	6	27	8	02	8	29	9	22	11	36	2	15	3	15	4	27	5	12	6	85	7	58	—	—	—	—
Ψαμαθείά	6	30	8	06	8	32	9	25	11	42	2	18	3	18	4	30	5	15	6	88	7	56	—	—	—	—
Γενί-Καπού	6	35	8	12	8	37	9	30	11	47	2	23	3	23	4	35	5	20	6	43	8	01	—	—	—	—
Κούμ-Καπού	6	40	8	17	8	42	9	35	11	55	2	28	3	28	4	40	5	25	6	48	8	06	—	—	—	—
Σιγκειτζή	6	48	8	25	8	50	9	45	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—

ΜΠΟΝΑΜΑΔΕΣ

Άγιος Βασίλης έρχεται με χίλιους δυο καυγάδες κι εγώ, ο αδιόρθωτος, μοιράζω μποναμάδες:

Στόν Γερμανόν, τόν σεβαστόν του Γένους μας Έθναρχη, χρόνον απεριόριστον να ζή, δια να έρχη, να θεωρηθί τόν Θρόνον του κτήμα άτομικόν του και να βλογη το Έθνος του και... τόν προκάτοχόν του!

Στόν και Συλλόγων βήματα κοσμοούντα δε Νικαίας, δωροδύμ' έναν άλλον πρόεδρον μεθ' όλης της παρίας, τόν της Αρχαιολογικής φιλίστορ Άνδρεάδη, με τας παρομοιώσεις του επαίνους να τή ζή. Στόν Δέκτων ραμουρόγοννα να μην κρυολογήση τ' αγαπημένα του φλουριά σε ποιόνα θα τ' αφήση; Στόν Χαλκηδόνας μποναμά ένα διπλό μπατίκι απ' το Μικρό Μπακάλκιο και από το Πεντίκι. Στόν Σμύρνης, καλοκάγαθον και πρῶτον ποιμενάρχην, γι' Αγιοβασιλιάτικο δωροδύ τόν Πατριάρχη. Είς τόν κόμυρόν, μελιτηρόν, γλυκόν Δαρδανελλίον, δωροδύ τόν Νίτσι και Ρενάν χρυσόδατον βιβλίον. Κ' είς τούς λοιπούς Συνοδικούς, ποδ αγαπούνε τα [φαρδνά, ένα διπλό επίδομα τούς δίνω μ' όλη την καρδιά.

Πρός σε, ο Πατριαρχική προσβλέπω Ακαδημία, μ' άκτις φωτός πνευματικού δεν φαίνετ' ούδεμία.

Έσύ, ποδ στέκει' άρηλά στο σκοτεινό Φανάρι, λιγάκι φώς απ' το παληό το κτήριο σου να πάρη. Έν τούτοις, στύλος λέγεται του Γένους, κ' ένα δώρο είναι νομίζω επάναγκες να σου προσφέρω ως φρόση. Στόν Βούρο τόν Νικόλαον, ποδ μοιάζει παλληκάρη, τοδ επιστρέφω ένα γλυκό μειδιάμα με χέρι. Και είς τόν Αθθεντόπουλο δωροδύ τόν Μυστακίδη, κ' είναι το δώρημα βαρύν και να μη το παρίδη. Κ' ένα Μουσείο όλόκληρο στόν Μυστακίδη πάλι και μίσο' ο Αθθεντόπουλος μπορεί για να προβάλλη. Στόνς άλλους τούς δασκάλους μας δωροδύ χρόνια πολλά και σ' όσους τα διαβάζουνε, τοδ χρόνον πειό καλά.

ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
Μ. Φ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ ΚΑΙ Α. Γ. ΜΟΛΦΕΣΗ
 έν Γαλατζ, Όμερ Άμπιτ χάν, 14-15,
 αγοράζει και πωλεϊ είς τας τρεχούσας τιμάς της ήμέρας όλα τα είδη τών χρεωγράφων, εξαγγυώνει τοκομερίδια λήξαντα και εξελέγχει όλας τας κληρώσεις τών ληχειοφύρων όμολογιών.
 Τηλέφωνον: Μπέγιογλου, 1912.

ΕΥΘΥΜΑ

Η φίλια των.

— Βλέπετε δύο γυναίκας να είναι φίλοι στενά μεταξύ των; εξάπαντος συνωμοτούν εναντίον κάποιας κοινής... φίλης των.

Η εικών της.

— Εέρεις τί; Θέλω να προγυμνασθώ δια την εκμυστήρευση του έρωτός μου προς την μέλλουσαν μνηστήν μου. Δεν έέρεις να μου πής κανέν αντικείμενον, το όποιον να μου εδινε την ιδέα, ότι βρίσκεται μπροστά μου η μνηστή μου; — Ναι, το χρηματοκιβώτιον!

Όλα τα πρωτοχρονιάτικα δώρά σας και όλας τας αγοράς σας είς τοδ

Γ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μεγάλη όδός Μπέγιογλου, 188, παραπλεύρωσ του Τοκατιάν.

Όλα τα άνδρικά, γυναικεία και παιδικά είδη είς τιμάς άπιστευτός εύθηνάς.

ΝΑΪΛΗ - ΒΕΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

έν Γαλατζ, Σαρόγλου χάν, αριθμ. 6, επισθιν της Κρεδι Λυοναί.

Δικεπεραίωσις πάσης ύποθέσεως είς όλα τα δεκαστήρια.

Τά παλαιά Κρασιά ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

συνιστώνται ύπό τών καλλιτέρων ιατρών ως τα μόνα κατάλληλα δι' άναρρωνύοντα, αδυνάτους και άνααιμικούς.

Μπέγιογλου, Χαμάλ-μπαση, αριθμ. 52

Τύποις Άριστοβοόλου, Άντιστασιόδου και Σαγ.